

ΔΕΥΤΕΡΗ
ΕΚΤΕΛΕΣΗ

Μάρκος Κρητικός

Ω

ΣΕΙΡΑ: «ΕΓΚΛΗΜΑ»

© 2016, Μάρκος Κρητικός και Fairead

Σχεδιασμός: **τυ[π]ο** / Περικλής Δουβίτσας – fairead.net/typo
Επιμέλεια-διόρθωση: Αρετή Μπουκάλια

1η έκδοση: Ιούνιος 2016
ISBN: 978-618-82607-1-9

Παραγωγή:

FAIREAD I.K.E.

Λ. Σταυρού-Κιονίων, Τήνος 842 00

www.fairead.net

σε όσους συγκινούνται
απ' το βλέμμα ενός αδέσποτου ζώου

ΕΤΣΙ ΕΠΙΡΕΠΕ ΝΑ ΓΙΝΕΙ

Είμαι γεννημένος τριάντα χρόνια πριν το τέλος του προηγούμενου αιώνα. Ο χρόνος με ξεγέλασε. Την πάτησα όπως ο λαγός με τη χελώνα. Η ύπουλη αργοπορία του με υπνώτισε με μια ψευδαίσθηση αιώνιας επάρκειας. Βυθισμένος στη μέθη της αδράνειας είδα αυτά που πίστευα να καταρρέουν κι αυτά που μισούσα να θριαμβεύουν. Τώρα που ξύπνησα κουρασμένος από την αδιέξοδη απαισιοδοξία, ο μύθος λέει ότι πρέπει να τρέξω ξοπίσω του για να τον δω στο νήμα ν' απολαμβάνει ξεδιάντροπα τη νίκη του κι έτσι να πάρω ένα καλό μάθημα για τη νεανική μου αλαζονεία. Εγώ όμως γράφω τον απατεώνα χρόνο στα παλαιότερα των υποδημάτων μου, αλλάζω πλευρό κι αυτός αποδεικνύεται ανόητος που έτρεχε μόνος του, γιατί ως γνωστόν δεν υπάρχει νικητής χωρίς αντίπαλο. Ο αγώνας κατακυρώνεται πάραυτα ερήμην μου στο πονηρό ερπετό, με πολύτιμο έπαθλο τα χαμένα μου όνειρα. Έτσι έπρεπε να γίνει.

Είμαι εσχάτως πρώην τραπεζικός υπάλληλος. Η καριέρα μου ήταν εξαιρετικά λαμπρή. Ξεκίνησα από ψηλά

και για δέκα ολόκληρα χρόνια έσκαβα πρόθυμα τον εργασιακό μου λάκκο. Η σχέση μου με τα αφεντικά ήταν αρμονική. Μόνο καμιά φορά, όποτε σήκωνα το κεφάλι για να δω το φως της μέρας που πλήγωνε τα μάτια μου, διέκρινα στα πρόσωπά τους μια αόριστη δυσαρέσκεια. Τότε άρχισα να καταλαβαίνω ότι έτρεφαν μεγάλη εκτίμηση στο πρόσωπό μου και με προόριζαν για πολύ χαμηλά. Όταν έφτασα τόσο βαθιά που για να μπορώ να φεύγω τα βράδια έπρεπε να γραφτώ σε ορειβατικό σύλλογο, ο τραπεζικός κλάδος απώλεσε έναν πολλά υποσχόμενο υπάλληλο. Έτσι έπρεπε να γίνει.

Στις αρχές του αιώνα γνώρισα τη Μάρη. Ο παράφορος έρωτας κατέληξε εις γάμου κοινωνία με αμοιβαίες υποσχέσεις ενώπιον Θεού για ζευγάρωμα μέχρις εσχάτων. Σήμερα συμπληρώνονται είκοσι μέρες από τότε που την είδα τελευταία φορά. Σε μια συζήτηση εφ' όλης της ύλης κατέληξε ότι μαζί δεν κάνουμε κι αυτό που θα καθόριζε το μέλλον μας ως ζευγάρι θα ήταν να διερευνήσει αν μπορούμε και χώρια. Η απόφαση έπρεπε να φανεί ότι πάρθηκε από κοινού για να γλιτώσει εκείνη απ' τις τύψεις κι εγώ απ' την απελπισία της απόρριψης. Συμφωνήσαμε επίσης ο χωρισμός να έχει δοκιμαστικό χαρακτήρα με σκοπό να διακρίνουμε αβίαστα κι ανεπηρέαστα –το γνωστό «θέλω να μείνω λίγο μόνη»– αν θα υπάρξει επιθυμία για μια δεύτερη ευκαιρία.

Αιτία του χωρισμού για τη Μάρη ήταν το συναισθηματικό κενό που δημιούργησε στη σχέση μας η διαρκώς

αυξανόμενη, ακατανόητη κι ανυπόφορη αδιαφορία μου καθώς και η εξάντληση της διάθεσής της για διαρκείς υποχωρήσεις και συμβιβασμούς. Τα δικά μου προβλήματα, τα οποία δεν έθιξα για την οικονομία και το καλό τέλος της συζήτησης, ήταν το σεξ με τις πιτζάμες και η μάνα της. Το σεξ με τις πιτζάμες είναι η προθανάτια φάση της σεξουαλικής σχέσης, το κύκνειο άσμα του έρωτα. Η μάνα της είναι ικανή σε μία και μόνο επίσκεψη να κάνει το νευρικό σύστημα ακόμα κι ενός γιόγκι ν' ανεμίζει σαν ξεσκισμένη κουρελού. Έτσι για να προλάβουμε τα χειρότερα, που σημαίνει κάνω το σύντροφό μου τσακωτό ιππαστί, το διαλύσαμε με συνοπτικές διαδικασίες και λόγια τρυφερά που λέει συνήθως εκείνος που στέλνει τον άλλον αδιάβαστο, δηλαδή η Μάρη. Έτσι έπρεπε να γίνει.

Ο Κώστας, ένας φίλος απ' τα παλιά, με φιλοξενεί προσωρινά στο σπίτι του, ένα τριάρι ρετιρέ στον πέμπτο όροφο μιας παλιάς πολυκατοικίας στην Κυψέλη. Αποφάσισα να μην πάω στο πατρικό μου στα Κάτω Πατήσια. Δεν αντέχω τη συγκατοίκηση με το γέρο πατέρα μου. Είναι παράξενος κι έχει αρχίσει να ξεχνάει. Ξεχνάει να κλείσει τη βρύση, να πιει τα χάπια του, ν' ανεβάσει το φερμουάρ. Τελευταία ξεχνάει και να το κατεβάσει. Ευτυχώς έχει βρει εδώ και δυο χρόνια μια Πολωνέζα που έχει βάλει στην τσέπη τη σύνταξη και στο μάτι το ευάερο και φωτεινό τριάρι.

«Να μην έρχεσαι. Περνάω πολύ καλά με την Καμίλα. Όλοι οι γνωστοί μου που χήρεψαν, ακόμα κι αυτοί που είχαν

παιδιά, στα χέρια αλλοδαπής έκλεισαν τα μάτια τους», μου λέει με νόημα σε κάθε ευκαιρία.

Έτσι οι επισκέψεις μου έχουν αραιώσει παρότι γνωρίζω ότι, εκτός από άκληρος, κινδυνεύω να μείνω οσονούπω και απόκληρος. Έτσι έπρεπε να γίνει.

Φεύγοντας απ' το σπίτι της Μάρης δεν πήρα πολλά πράγματα για να μην παρατείνω εκείνες τις τελευταίες ώρες της αμηχανίας που τη βαριά σιωπή διέκοπταν μόνο οι στριγκλιές της ταινίας συσκευασίας και τα μακρόσυρτα αναφιλητά του Πασχάλη. Στο τέλος πέρασα απ' το μπάνιο για να μαζέψω το μαύρο τσαντάκι από δέρμα αγριοβούβαλου –δώρο της αδερφής μου απ' τη Νότια Αφρική– που είχε έρθει με οδοντόβουρτσα και προφυλακτικά εκείνο το αξέχαστο πρώτο βράδυ, και τώρα εγκατέλειπε το γυάλινο ράφι με αντικαταθλιπτικά και αμπούλες για την τριχόπτωση. Φόρτωσα στο αυτοκίνητο τα λιγοστά μου υπάρχοντα, τον υπολογιστή και τρία μπουκάλια παλιό ουίσκι φυλαγμένο για στιγμές ιδιαίτερες που δεν ήρθαν ή πέρασαν απαράτηρητες όπως το συνηθίζουν, για να τις αναπολείς στα δύσκολα σαν δώρα που δεν τα 'χες ανοίξει και τράβηξα την πόρτα ανάμεσα σ' εμένα και την προηγούμενη ζωή μου. Μαζί μου πετάχτηκε έξω κι ο Πασχάλης, αναποφάσιτος μέχρι την τελευταία στιγμή, με το απελπισμένο βλέμμα του σκύλου χωρισμένων αφεντικών. Έτσι έπρεπε να γίνει.

Έχω λοιπόν απομείνει μόνος μου, νεόκοπος εργένης σαράντα πέντε Μαΐων, σ' αυτή την τόσο άχαρη ηλικία ανάμεσα στο καλό σεξ και τις εξετάσεις για τον προστά-

τη. Μάλλον την πάτησα για τα καλά. Ποιος; Εγώ που πάντα όταν ασφυκτιούσα έκανα κρυφά όνειρα να σηκωθώ ένα πρωί και να έχω μαγικά εγκαταλειφθεί. Η μοναξιά που πίστευα μέχρι χθες ότι ήταν η επίγνωση της ακαταμάχητης υπεροχής μου φαντάζει σήμερα σαν βασανιστική τιμωρία της υπεροψίας μου. Άσε που δεν μπορώ να διαχειριστώ το μαρτύριο της διαρκούς προσωρινότητας που έχει υποβάλει στη ζωή μου η αόριστη αναμονή. Ακόμα κι αν εκείνη μου ζητήσει να επιστρέψω, η απόφασή της θα είναι το λάβαρο της ήττας που θα πρέπει να σέρνω πάνω στη σκιά της, εκ των προτέρων δεύτερος, μονίμως υπό επιτήρηση και ανά πάσα στιγμή αιφνιδίως απολογούμενος.

Το μόνο καλό της υπόθεσης είναι ότι έχω κάποια χρήματα άρα και την πολυτέλεια να μπορώ να είμαι αυτό το διάστημα άεργος, που σημαίνει ότι δεν αναζητώ εργασία κι αν βρω, πριν μείνω τέλειος άφραγκος, θα είναι από καθαρή ατυχία ή από βαριά αμέλεια. Δεν πρόκειται φυσικά για τις αιματηρές οικονομίες μιας ολόκληρης ζωής. Θα μπορούσε να πει κανείς ότι βρέθηκα πριν από λίγο καιρό στην Τήνο στο κατάλληλο μέρος την κατάλληλη στιγμή. Ένα δώρο Θεού στην τύχη μου που πρώτη φορά αποφάσισε να κάνει υπερωρίες για μένα. Το χρήμα όπως λένε δε φέρνει την ευτυχία –σατανική επιπόνηση των πλουσίων για να εξαπατούν τους φτωχούς παρακινώντας τους να την αναζητούν σε λάθος μονοπάτια– αλλά τουλάχιστον διώχνει τη δυστυχία. Έτσι έπρεπε να γίνει.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1 BARCODE

Άνοιξα τα μάτια μου τρομαγμένος. Η πεθερά μου σκυμμένη από πάνω μου με κοιτούσε με τα χοντρά γυαλιά της σαν σιχαμερό ζώυφιο κάτω από μεγεθυντικό φακό. Δεκάδες πιστά αντίγραφα της αποτρόπαιης εικόνας πάλλονταν κυκλικά σε όλο το εύρος της περιφερειακής μου όρασης.

«Πώς κατάντησες έτσι, ρε μαγκούφη!» είπε με μια φωνή που έβγαινε απ' τα έγκατα της γης, κι όλες οι φάτσες άρχισαν, με το ίδιο σατανικό ύφος, η μία μετά την άλλη να χαχανίζουν τόσο τρομαχτικά που ακόμα και πολύπειρος εξορκιστής θα το 'βαζε στα πόδια.

«Ξουτ, παλιόγρια!» αντέταξα με σθένος παρά το φόβο μου.

«Χα! Γιατί, περνιέσαι για νέος; Κι εσύ έχεις αρχίσει να γερνάς», ακούστηκε απ' το διαβολικό λαρύγγι και στα θολά είδωλά της φύτρωσαν τεράστιες μαύρες παλάμες που χειροκροτούσαν με ενθουσιασμό.

«Εσύ όμως έχεις πάψει να γερνάς», της πέταξε κατάμουτρα με άγνοια κινδύνου και τα μεγάλα χέρια άρχισαν ξαφνικά να με χαστουκίζουν δυνατά.

«Καλά έκανε η κόρη μου και σε παράτησε, ακαμάτη... κηφήνα...»

«Ψόφα εσύ, να δεις για πότε σκάβω!» αντέδρασα στις αισχρές συκοφαντίες.

«... κερατά!» στρίγκλισε.

Η τελευταία της λέξη με πόνεσε πιο πολύ κι απ' το ξύλο που έτρωγα. Γιατί το πέταξε τώρα αυτό; Μήπως γνώριζε κάτι; Έγινε έξαλλος και την άρπαξα απ' το λαιμό.

«Μίλα, παλιόγρια! Πες μου τι ξέρεις!» ούρλιαξα.

Ξύπνησα ταρακουνώντας με σφιγμένες γροθιές το τσαλακωμένο μαξιλάρι. Ανακάθισα στο κρεβάτι για ν' αναπνεύσω φυσιολογικά κι ύστερα πήγα τρεκλίζοντας στο μπάνιο να ρίξω λίγο νερό στο πρόσωπό μου που είχε πάρει φωτιά. Η εικόνα που αντίκρισα στον καθρέφτη με τρόμαξε. Τα μάγουλά μου κατακόκκινα και πρησμένα κρέμονταν κάτω απ' τα ξεχειλωμένα μάτια μου σαν σιτεμένα φιλέτα, κάτι που έδινε στο βλέμμα μου μια συγκεχυμένη έκφραση –ξένη ακόμα και σ' εμένα τον ίδιο– κατάπληξης κι αδιαφορίας.

Ήταν απόγευμα, ο Κώστας έλειπε απ' το σπίτι και ο Πασχάλης κοιμόταν ανάσκελα στον καναπέ του σαλονιού. Βγήκα στη βεράντα κι άναψα τσιγάρο. Ο ψυχρός ανοιξιάτικος αέρας με συνέφερε. Η ατμόσφαιρα ήταν

θολή και η μυρωδιά του καμένου ξύλου τρύπωσε στα ρουθούνια μου. Το τζάκι, ο κράχτης στα πανέρια των εργολάβων για τους ευκατάστατους δανειολήπτες είχε γίνει σε μία μόλις πενταετία το σύμβολο των νεόπτωχων που μέσα απ' την καμινάδα του καίγονταν οι τελευταίες ελπίδες αποπληρωμής του πορφυρού δανείου. Ο ήλιος έγερνε στις δυτικές συνοικίες της πόλης και οι ακτίνες του που διαθλούνταν στο νέφος της αιθάλης έδιναν στον αττικό ουρανό μια ασυνήθιστη, σχεδόν απόκοσμη ποικιλία χρωμάτων.

Η πανταχού παρούσα θλίψη του χωρισμού μ' έπνιγε, αλλά η ανεξαρτησία της μοναξιάς μου πρόσφερε τις πρώτες βοήθειες. Η μνήμη μου σκάλιζε εικόνες οικογενειακής καθημερινότητας κι εγώ παρακολουθούσα τα τερτίπια της με κάθε επιφύλαξη γιατί έχω βάσιμες υποψίες ότι τελευταία μ' εξαπατά συστηματικά ωραιοποιώντας το παρελθόν. Τρύπωσε η άτιμη μέχρι και στην κρεβατοκάμαρα για να μου θυμίσει ερωτικές σκηνές, αισθησιακές αλλά και κυδαίες, κρύβοντας πίσω απ' τη νοσταλγία το γυμνό πληγωμένο μου εγωισμό. Τώρα που το ξανασκέφτομαι, δεν ήταν και τόσο άσχημα. Ακόμα και τις τελευταίες φορές ένας τουλάχιστον –συνήθως εγώ– περνούσε καλά.

Ο Κώστας δεν άργησε να γυρίσει φορτωμένος με σακούλες. Είναι παλιός συμμαθητής, ευχάριστος τύπος και με μεγάλη πέραση στο ωραίο και καθόλου ασθενές φύλο. Είναι δάσκαλος μουσικής σε ιδιωτικό σχολείο. Με φιλοξενεί προσωρινά μέχρι να ξεπεράσω το σοκ του χωρισμού.

Το μεγάλο του ελάττωμα σ' αυτή τη ζωή είναι ότι δεν έχει μάθει να κρατάει κλειστό το φερμουάρ του, κάτι που το έχει πληρώσει ακριβά με δύο διαζύγια και μία χρεοκοπία. Άναψε τα φώτα στο ευρύχωρο σαλόνι κι έκλεισε την εξώπορτα με το πόδι. Είχε αγοράσει ποικιλία καφέδων και ποτών που μπορούσαν να κρατήσουν ξύπνια ένα ολόκληρο βράδυ τη μισή Φωκίωνος Νέγρη και να ρίξουν στα πατώματα την άλλη μισή. Μπήκε στην κουζίνα μουρμουρίζοντας στίχους του Μπουκόφσκι.

... έχω πειε περισσότερο από τους πρώτους
εκατό ανθρώπους που θα συναντήσεις
στο δρόμο
ή θα δεις στο τρελάδικο...

Έβαζε τα ψώνια στα ανοιχτά ντουλάπια που έχασκαν πάνω απ' το κεφάλι του, σαν να τάζε πεινασμένα στόματα.

«Το βράδυ θα σε βγάλω έξω να διασκεδάσουμε. Οι χωρισμένοι με τους χωρισμένους κι οι πεθαμένοι με τους πεθαμένους! Θα πεταχτούμε μέχρι τον παράδεισο. Είναι εδώ κοντά...» μου ανακοίνωσε διακόπτοντας την απαγγελία.

Αν και εξέφρασα έντονα τις αντιρρήσεις μου, κατά βάθος γνώριζα ότι δεν μπορούσα να μην υποκύψω. Ο Κώστας για να με πείσει μου περιέγραψε το μέρος που θα πηγαίναμε. Η αλήθεια είναι ότι η περιγραφή του παραδείσου μού φάνηκε πολύ πιο ενδιαφέρουσα απ' αυτή της Βίβλου.

Φύγαμε απ' το σπίτι κατά τις δώδεκα αφού είχαμε χαλαρώσει με μισό μπουκάλι μοχίτο και βρεθήκαμε να περπατάμε στην Πατησίων συνοδεία ελαφριάς ζάλης με άρωμα дуόσμου. Μοναχικά ταξί ζευγάρωναν ανενόχλητα κάτω απ' τα κόκκινα φανάρια τονίζοντας ακόμα περισσότερο την αλλόκοτη ησυχία του δρόμου. Η νυχτερινή ανοιξιάτικη υγρασία τρύπωνε ύπουλα κάτω απ' το παλτό μου κι ένα ρυθμικό τρέμουλο τράνταζε τους ώμους μου. Λίγο πριν τη λεωφόρο Αλεξάνδρας στρίψαμε δεξιά σ' ένα στενό και σκοτεινό δρόμο. Στο βάθος φάνηκε η πλατεία Βικτωρίας.

«Φτάσαμε», είπε ο Κώστας ανυπόμονα και σταμάτησε απότομα.

Στο βρόμικο τοίχο μια ροζ επιγραφή από νέον έγγραφε Barcode με καλλιγραφικά γράμματα μέσα στο φωτισμένο περίγραμμα μιας ξαπλωμένης γυναίκας. Ένας τύπος γύρω στα δύο μέτρα με σκληρή φάτσα και μια παλιά ουλή στο μάγουλο μας χαιρέτησε παγερά. Ήταν ο κέρβερους που φύλαγε τα σύνορα της κόλασης. Άνοιξε με άνεση τη βαριά σιδερένια πόρτα που είχε ένα φινιστρίνι στο κέντρο με καθρέφτη. Μια έκρηξη του μπλε έκανε τα μάτια μου να μισοκλείσουν. Η πηχτή ατμόσφαιρα απ' τα σύννεφα καπνού και τις αναθυμιάσεις του αλκοόλ εγκλώβιζε τον έντονο φωτισμό δίνοντας την αίσθηση ότι βρίσκεσαι σε ενυδρείο. Ακολούθησα τον Κώστα που ήταν φανερό ότι ήξερε τα κατατόπια. Μια μεγάλη στρογγυλή μπάρα στο κέντρο του μαγαζιού ήταν ο προορισμός μας. Από μέσα,

καμιά δεκαριά εντυπωσιακά κορίτσια διασκέδαζαν τους θαμώνες.

«Πώς σου φαίνεται;» με ρώτησε περήφανα μ' ένα πονηρό γελάκι λες κι ο χώρος ήταν δικό του δημιουργήμα.

Δήλωσα κάτι παραπάνω από ικανοποιημένος σουφρώνοντας τα χείλη μου. Μια αφύσικη ξανθιά άρχισε να λικνίζεται μπροστά μας στους ρυθμούς της αισθησιακής μουσικής που δημιουργούσε μια διάχυτη αίσθηση ερωτικής προσμονής.

«Καλησπέρα, είμαι η Έλενα», ανακοίνωσε γελώντας και μας χαιρέτησε διά χειραψίας.

Ο αταίριαστος με το χώρο χαιρετισμός μ' έκανε να νιώσω αμήχανα. Το χέρι της ήταν κρύο κι άψυχο σαν δερμάτινο γάντι. Δεν ήταν πάνω από είκοσι πέντε χρόνων. Γυρίζοντας για να φέρει τα ποτά που παραγγείλαμε, πρόλαβα να δω τη χαρωπή μάσκα να πέφτει, και στα μάτια της διέκρινα μια σκιά απαξίωσης. Για πρώτη φορά μετά από χρόνια παρατηρούσα γύρω μου τον κόσμο της νύχτας. Κάθε λογής τύποι, ντυμένοι μπαρόβιοι μονομάχοι, φτιαγμένοι να υπερβούν προσωπικά όρια σ' ένα σημείο αγώνα με προπληρωμένα έπαθλα. Πρωινοί σκλάβοι σε μαζική βραδινή απόδραση με αλυσίδες σπασμένες και βλέμματα ζαλισμένα απ' την έξαψη της πολλά υποσχόμενης ελευθερίας έπλεαν σε πελάγη αλκοόλ. Κάθε νηφάλια ματιά προκαλούσε ανησυχία και χαρακτηριζόταν αυτομάτως ως ύποπτη. Μ' έπιασε μια έντονη επιθυμία να εξαφανιστώ. Μου φάνηκε ότι αυτή η εικόνα δεν

ήταν τίποτε άλλο παρά η προβολή στο μέλλον του αναπόφευκτου ξεπεσμού μου. Αντί να φύγω, ρούφηξα όλο το ποτό μου με δυο μεγάλες γουλιές. Το αλκοόλ χύθηκε γρήγορα στο αίμα μου και παρέσυρε στο βάθος του μυαλού την ένταση της στιγμής. Δίπλα μου ο Κώστας είχε αρχίσει να παίζει με τη μικρή Ελένη που πρότασε πρόστυχα το πλούσιο στήθος της προς επίρρωσιν αυτών που υποστηρίζουν με επιχειρήματα, τα οποία πιθανότατα στερούνται σοβαρότητας, ότι το μέγεθος του στήθους είναι αντιστρόφως ανάλογο του ήθους. Κάθε τόσο μου έριχναν κλεφτές ματιές γελώντας μέχρι παρεξήγησης. Απ' τον εκνευρισμό μου ήπια το δεύτερο ποτό στο χρόνο ενός τσιγάρου.

Ξαφνικά τα φώτα χαμήλωσαν, πηχτός καπνός με μωρδιά γυναικείας πούδρας ξεπήδησε από ένα περιέργο μηχανήμα στο ταβάνι και ο ύμνος του δημόσιου γδυσίματος που έβαλε τη βραχνή φωνή του προσφάτως συγχωρεμένου Joe Cocker σε όλα τα κωλόμπαρα της επικράτειας άρχισε να παιανίζει. Στην άλλη άκρη, πάνω στην μπάρα και μέσα από προπέτασμα καπνού μια αιθέρια ύπαρξη με στολή ταχυδακτυλουργού άρχισε να λικνίζεται. Έβγαλε το μαύρο γυαλιστερό καπέλο αφήνοντας μ' ένα τίναγμα του κεφαλιού έναν ξανθό χείμαρρο να γλιστρήσει στους ώμους της και το πέταξε σαν φρίσμπι στον αέρα. Ακολούθησαν τα λευκά γάντια που προσγειώθηκαν στα υψωμένα χέρια κάποιου ενθουσιασμένου θαμώνα. Το σόου είχε μόλις αρχίσει. Με προβλέψιμες αλλά εξόχως αισθησιακές

κινήσεις, φανερά προβαρισμένες ξανά και ξανά έβγαζε τα ρούχα της προς τέρψιν του φιλότεχνου κοινού. Όταν ο αγγελιοφόρος της ηδονής έφτασε μπροστά μας, φορούσε όλο κι όλο ένα μαύρο στρινγκ, τόσο μικροσκοπικό που δεν έφτανε να καλύψει ούτε το μάτι του κάπτεν Χουκ. Στα λαίμαργα βλέμματα των αντρών απαντούσε με πονηρά χαμόγελα που άφηναν να μαντέψεις όλα τα πάθη του κόσμου.

Δίπλα μου ο Κώστας σε προχωρημένη έξαψη ξεροκατάπινε μασουλώντας βρόμικες σκέψεις. Με ματιές επιτηδευμένα αδιάφορες υπέκλεπτα ηδονή λες και είχα βρεθεί εκεί από κάποιο λάθος ή είχα αναλάβει να περισώσω τα τελευταία ίχνη της αντρικής αξιοπρέπειας.

Στην μπάρα ανέβηκε ένας νεαρός, μέρος του προγράμματος, κι άρχισε να χορεύει σκίζοντας την μπλούζα του. Τα γυμνασμένα μπράτσα του ήταν ντυμένα με πολύχρωμα τατουάζ και οι κοιλιακοί του λες και είχε προ ολίγου καταπιεί παραθυρόφυλλο. Η παρτενέρ του τον αγκάλιασε και πήδηξε πάνω του σταυρώνοντας τα πόδια της στη μέση του. Η κορύφωση του νούμερου τη βρήκε να προσποιείται παρατεταμένο οργασμό πνιγμένο σε ενθουσιώδες χειροκρότημα. Ένα τρυφερό άγγιγμα στο μπράτσο μ' επανέφερε στην πραγματικότητα.

«Θα με κεράσεις μια βότκα;» με ρώτησε μια κοπέλα μέσα απ' τη στρογγυλή μπάρα.

«Φυσικά», απάντησα δήθεν αδιάφορα για να κρύψω την αμηχανία μου.

Την παρατηρούσα ενώ έβαζε το ποτό. Ήταν ψηλή με μακριά καστανά μαλλιά που έπεφταν με χοντρές μπούκλες στους γυμνούς ώμους της. Ένα μαύρο εφαρμοστό φόρεμα αγκάλιαζε το κορμί της κι αναδεικνυε τις πολύ καλές αναλογίες της. Μόνο τα μάτια της, ακίλλειος πτέρνα στα βέλη του χρόνου, πρόδιδαν μια κούραση σαράντα και κάτι ετών. Το αφηρημένο ύφος της με γοήτευε. Είχε μια ακαθόριστη σοβαρότητα, μια αδιόρατη μελαγχολία που θαρρείς ότι οφειλόταν στη θλιβερή επίγνωση της χαμένης νεότητας.

«Λοιπόν... στην υγείά σου», μου είπε γελαστά σηκώνοντας το ποτήρι της.

Τσουγκρίσαμε με αστεία επισημότητα και κάναμε τις απαραίτητες συστάσεις. Η Άννα με αξιέπαινη επαγγελματική ευσυνειδησία κολλούσε τα τελευταία ένσημα πριν τη σύνταξη κι εγώ στο κουρασμένο βλέμμα της διάβαζα το κατηγορητήριο του εγκαταλειμμένου συζύγου.

«Σ' αρέσει το πουρό;... είναι πολύ καλό!» μου ψιθύρισε ο Κώστας στ' αυτί.

«Όχι», είπα ψέματα για να τον ξεφορτωθώ.

«Να πιεις μέχρι να σου αρέσει», με συμβούλεψε αυστηρά κι αφέθηκε στα πρώιμα χάρδια της Έλενας που είχαν κιάλας την οικειότητα μελλοντικών εραστών.

Όταν τα μαύρα σύννεφα στο μυαλό μου διαλύθηκαν πάνω απ' τις χρυσοκίτρινες ανταύγειες του τέταρτου ποτού, βρήκα την ηρεμία που αναζητούσα ανάμεσα σε περιθωριακές φιγούρες, αναψοκοκκινισμένες απ' το ποτό και

την ηδονή, νυχτερινούς λαθρομετανάστες σε παραμύθια ακατάλληλα δι' ανηλίκους. Η Άννα έσκυβε κάθε τόσο μπροστά μου και μου έπιανε κουβέντα. Άναβε τσιγάρο, το κρατούσε αέρινα ανάμεσα στα λεπτά μακριά της δάχτυλα και φυσούσε αργά τον καπνό προς τα πάνω. Το λευκό λείο δέρμα του λαιμού της ανάδινε ένα μεθυστικό άρωμα που με αναστάτωνε. Θέμα συζήτησης η άπονη κι άδικη ζωή που δε μας φέρθηκε γενναιόδωρα σε αντίθεση με άλλους, ως επί το πλείστον λιγότερο ικανούς. Έτσι όσο πιο θλιβερή προσωπική ιστορία είχε ο ένας τόσο μεγαλύτερης εκτίμησης έχαιρε απ' τον άλλο. Βασικό συμπέρασμα: γυναίκες κι άντρες δεν πρέπει για κανένα λόγο να εμπιστεύονται τις γυναίκες.

Σηκωθήκαμε να φύγουμε όταν το μαγαζί έκλεινε. Η Άννα με χαιρέτησε μ' ένα προκλητικό χαμόγελο διαρκείας, γεμάτο υποσχέσεις που τη μια στιγμή μ' έκανε να νιώθω θήραμα και την άλλη, κυνηγός.

Βγήκαμε στο δρόμο ζαλισμένοι. Είχε αρχίσει δειλά να χαράζει. Ένα ακνοκίτρινο δαχτυλίδι γύρω απ' το χλωμό φεγγάρι έκανε ορατή στην ατμόσφαιρα την πρωινή υγρασία. Η Πατησιών ήταν σχεδόν άδεια. Λιγοστές φιγούρες διέσχιζαν βιαστικά τη λεωφόρο και χάνονταν σε σκοτεινές γωνιές. Ο Κώστας πιωμένος, αλλά κι ενθουσιασμένος απ' τη γνωριμία του με την Έλενα, μου μιλούσε ακατάπαυστα, ωστόσο πίσω απ' τις ανέμελες κουβέντες του παραφύλαγαν οι σκέψεις του χωρισμού μου με τη

Μάρη. Δεν είχε περάσει ούτε μήνας κι όμως η προηγούμενη ζωή μου έμοιαζε αλλόκοτα μακρινή και ξένη. Σαν να ήμουν ο τελευταίος επιζών ενός πεθαμένου παρελθόντος.

Πίσω απ' την πόρτα μάς περίμενε ο Πασχάλης. Στο βλέμμα του διέκρινα τη μελαγχολία του σκύλου που είναι υιοθετημένος από αδέσποτο αφεντικό. Καθίσαμε αποκαμωμένοι στο σαλόνι.

«Γιατί χώρισες;» είπα σπάζοντας τη σιωπή.

«Την πρώτη φορά ή τη δεύτερη;» με ρώτησε μετά από μακριά παύση.

«Ας πούμε, τη δεύτερη», είπα αδιάφορα.

«Μετά το γάμο η Χριστίνα άρχισε να με καταπιέζει φρικτά. Κάθε μέρα μου ζητούσε όλο και περισσότερα πράγματα».

«Κι εσύ τι έκανες;» ρώτησα με το ενδιαφέρον του ομοιοπαθούς.

«Εγώ ο καημένος, τίποτα! Ένα πράγμα ήθελα μόνο αλλά η πουτάνα ανακάλυψε ότι το ήθελα από περισσότερες γυναίκες», απάντησε ανάμεσα σε δυο χασμουρητά.

Το επόμενο κιόλας λεπτό τον είχε πάρει ο ύπνος. Τον ζήλευα που είχε μια εύκολη απάντηση για κάθε δύσκολη ερώτηση, σε αντίθεση μ' εμένα.

Χουζούρευα στην αναπαυτική πολυθρόνα κι άναψα τσιγάρο. Ο Πασχάλης ξάπλωσε στα πόδια μου αναστενάζοντας νυσταγμένος. Έμεινα μόνος να διώχνω τις κακές σκέψεις που με περιτριγύριζαν σαν άγρια ζώα έτοιμα να

μου επιτεθούν. Ανέτρεξα στο παρελθόν μου ψάχνοντας με εκνευριστική επιμονή να βρω κάτι που είχα κάνει και θα ήθελα να το ξανακάνω. Δε βρήκα τίποτα. Σκέφτηκα το μέλλον για να βρω τουλάχιστον ένα όνειρο που θα επιθυμούσα να το πραγματοποιήσω. Πάλι τίποτα.

Πήγα στο υπνοδωμάτιο γιατί ο Κώστας είχε αρχίσει να ροχαλίζει σαν αρκούδα με χρόνια αποφρακτική πνευμονοπάθεια. Έβαλα μουσική. Το «My Way» με τον Cid Vicious έφερε στο μυαλό μου τα τελευταία λόγια της Μάρης όταν εκφωνούσε τον επικήδειο του γάμου μας. Πριν με πάρει ο ύπνος, μια λεπτή λωρίδα πρωινού ήλιου γλίστρησε στο φθαρμένο ξύλινο πάτωμα.

Τις επόμενες μέρες ξαναπήγαμε στα κορίτσια «για να συσφίξουμε τις σχέσεις μας», όπως είπε αρκετές φορές ο Κώστας, «με απώτερο σκοπό να ενωθούμε το ταχύτερο με τα δεσμά της σαρκικής απόλαυσης».

Η Μάρη δεν είχε δώσει κανένα σημείο ζωής. Η απελπισία των πρώτων ημερών άρχισε να υποχωρεί. Έμπαινα σταδιακά σε μια «φάση απονεύρωσης». Έτσι είχα ονομάσει αυτή την περίοδο όπου απαξίωνα τα πάντα με συστηματική απάθεια. Βυθιζόμουν αργά σε μια ατάραχη λίμνη αναισθησίας όπου τίποτα δε μ' ενδιέφερε και τίποτα δε μ' αφορούσε. Είχαμε μπει στις πρώτες μέρες του Απρίλη και το Πάσχα πλησίαζε ολοταχώς για να διαπομπεύσει τη μοναξιά μου και να καταδείξει μέσα από τις υποκριτικές ευχές των απλωμένων χεριών την ανέχεια του κόσμου.

Εκείνο το πρωί σηκώθηκα πιο χάλια από κάθε άλλη φορά, κάτι που μου συνέβαινε πολύ συχνά τελευταία. Στον καθρέφτη του μπάνιου, αμέτρητα χρόνια κακού κάρμα με κοίταξαν με μάταιη συμπόνια. Έχει γούστο να λήγει από ώρα σε ώρα η σύμβαση αορίστου χρόνου που έχω υπογράψει με το μεγάλο αφεντικό, αναρωτήθηκα με τρόμο. Μήπως τον έχουμε δει και ποτέ; Μάλλον του είναι βολικό να υποδύεται μονίμως τον αναμενόμενο για να ξεφορτώνεται από πάνω του τους δυο μεγαλύτερους μεπελάδες: τη ζωή και το θάνατο. Μόνο μια φορά, παλιά, λένε ότι είχε στείλει το γιο του που μοίραζε αόριστες υποσχέσεις κι έκανε φτηνά μαγικά κόλπα. Ο μονογενής υιός, όταν τον στριμώξαμε για τα καλά πάνω στο βουνό, είχε δεσμευτεί ότι παρόλο που η αποζημίωση μπορεί να καθυστερούσε κάπως λόγω της επουράνιας κρίσης, θα καταβαλλόταν εφάπαξ –μά το Θεό– ευθύς μετά θάνατον.

Μέχρι να γίνει ο καφές, μάζεψα απ' το τραπέζι τα πειστήρια του διατροφικού εγκλήματος αρκετών ημερών και ψάχνοντας στο ψυγείο για κάτι φαγώσιμο διαπίστωσα ότι ο Κώστας μπορεί να είχε αργήσει μερικές δεκαετίες αλλά είχε ανακαλύψει με τη σειρά του την πενικιλίνη. Ήπια το καφεδάκι μου ανάμεσα σε δυο τσιγάρα, όρθιος μπροστά στο παράθυρο χαζεύοντας σε πλήρη καύνωση το θλιβερό μεταλλικό πλέγμα των κεραιών που αγκύλωνε τον αττικό ουρανό. Θέα κενή αλλά ασφυκτικά πιεσμένη, μια αντανάκλαση ενός αόρατου συνωστισμού, ένα γραμμικό αποτύπωμα της ανθρώπινης ασημαντότητας. Μόνο σε μια

άκρη του ορίζοντα πάνω σε μια ταράτσα ανέμιζε μια σειρά ασπρόρουχα σαν τα κουρέλια μιας αόριστης μελαγχολίας που βάραινε την αδυσώπητη μοναξιά του τοπίου.

Βαριεστημένος, άνοιξα την τηλεόραση. Η νέα κυβέρνηση βρισκόταν σε διαρκείς και πυρετώδεις διαπραγματεύσεις με τους εταίρους κι απ' ό,τι είχε αρχίσει να διαφαίνεται, η συμφωνία θα ήταν και πάλι να πληρώνουμε μια ζωή με σκοπό να πεθάνουμε χρεωμένοι. Κι εκείνη η περιώνυμη λίστα των φοροφυγάδων είχε βγει απ' το δεξιό συρτάρι, είχε αεριστεί στα τηλεπαράθυρα και είχε καταχωνιαστεί στο αριστερό. Οι ανούσιες πολιτικές συζητήσεις για τηλεθεατές καταδικασμένους λόγω βαριάς αμνησίας σε επανάληψη του νοσηρού παρελθόντος εναλλάσσονταν με εκπομπές μόδας για τσαρούχια Prada και φουστανέλες με τσέπη για το iPhone. Κάπου εκεί ανάμεσα μια γκόμενα ημίγυμνη, χορεύοντας αισθησιακά, προσκαλούσε κάθε ενδιαφερόμενο σε μια αξέχαστη σεξουαλική επαφή διά τηλεφώνου. Ο ξεπεσμός μιας χώρας σε εικόνες όπου η πολιτική έχει καταντήσει η φτηνότερη των τεχνών και η μαλακία, η ακριβότερη των ηδονών. Ο Πασχάλης δεν άντεχε άλλο το θέαμα και τριγυρνούσε με το λουρί στο στόμα ανυπόμονος για βόλτα.

Βυθισμένος σε σκέψεις στενάχωρες, κατηφόρισα τη Φωκίωνος Νέγρη στο γρήγορο ρυθμό τού πάντα ανυπόμονου Πασχάλη, ρουφώντας με απληστία το πρώιμο ανοιξιότικο αεράκι. Στα μικρά καφέ του πεζόδρομου συνωστή-

ζονταν παρέες νεαρών. Οι ακτίνες του ήλιου περνούσαν μέσα απ' τις πυκνές φυλλωσιές των ανθισμένων νεραντζιών κι έφτιαχναν λαμπερές κηλίδες που έτρεμαν πάνω στις πέτρινες πλάκες. Τις παρακολουθούσα με προσοχή να γλιστρούν κάτω απ' τα πόδια μου λες κι έψαχνα απεγνωσμένα αυτή που θα έριχνε φως σε σκοτεινές γωνιές του μυαλού μου, εκεί που κρύβονται τα λόγια που δεν έχουν ειπωθεί.

Βγήκαμε στην Πατησίων και χωρίς να το καταλάβω, σαν μαριονέτα που την κινούσαν αόρατα νήματα του μυαλού, βρέθηκα μπροστά στο σπίτι της Μάρης. Ο Πασχάλης άρχισε να μυξοκλαίει σαν γυναικούλα. Τεντωμένος στις μύτες των ποδιών μου, έριξα μέσα απ' το φράχτη της αυλής κλεφτές ματιές στην προηγούμενη ζωή μου. Πρώτα είδα τη Ζουζού. Περπατούσε με χάρη πάνω στο πέτρινο πεζούλι σαν διάσημο μοντέλο στην πασαρέλα. Με πλησίασε με τρεμάμενο νιαούρισμα όλο παράπονο αποζητώντας τα χάρδια μου.

Η πόρτα του κήπου άνοιξε απότομα κι εμφανίστηκε η Μάρη μ' εκείνη τη μάνα της που την είχα καταδικάσει χωρίς ελαφρυντικά για ηθική αυτοουργία στο χωρισμό μου. Η καρδιά μου δήλωσε την παρουσία της με μια κλοτσιά στο στήθος. Ο Πασχάλης, χωρίς ίχνος αξιοπρέπειας, έπεσε στην αγκαλιά τους με λυγμούς. Φιληθήκαμε σταυρωτά όπως κάθε καθωσπρέπει διαλυμένη οικογένεια. Η Μάρη φορούσε ένα φινό άρωμα που δεν το 'χα ξαναμυρίσει πάνω της, κάτι που μου φάνηκε ιδιαίτερος ύποπτο.

Αντίθετα η πεθερά μου, είχε εκείνη τη γνωστή απροσδιόριστη μυρωδιά της, κάτι ανάμεσα σε μούχλα, Άσσο σκέτο, παστό μπακαλιάρο και μεθάνιο ραντισμένα με πατσουλί που μαστούρωνε πολύτεκνη οικογένεια στο απέναντι πεζοδρόμιο.

«Γεια σας», είπα.

Με κοίταξαν κι οι δυο σαν παράξενο πουλί.

«Γιώς από δω;» ρώτησα γελαστά προσπαθώντας μάλλον αποτυχημένα να κρύψω την ταραχή μου.

«Με πεθύμησες, πρώην γαμπρρούλη μου, δεν εξηγείται αλλιώς!» πέταξε η Ντόλυ. «Τι μικρός που είν' ο κόσμος...» γύρισε στη Μάρη και ψιθύρισε με αηδία.

«Μα φυσικά!» είπα όσο πιο σοβαρά μπορούσα.

«Δεν το πιστεύωω! Δεν το πιστεύωω», τσίριξε ανατριχιαστικά.

Πάντα έτσι έλεγε η ελεεινή γριά. Δεν πίστευε κανέναν και τίποτα. Ακόμα κι ο Χριστός να εμφανιζόταν μπροστά της θα τον έστελνε να κάνει τεστ DNA.

«Να κοιμάσαι όλη μέρα, γαμπρρούλη μου, μην τυχόν και ξεχαστείς και πας για δουλειά», είπε χαχανίζοντας κοροϊδευτικά.

«Κι εσύ να κοιμάσαι τη νύχτα στον κήπο για να συνηθίζεις το χώμα», πέταξα ενοχλημένος.

«Μαμά, σε παρακαλώ! Προχώρησε λίγο κι έρχομαι», είπε η Μάρη αυστηρά.

«Είς το επανιδείν, μαγκούφη!» ψιθύρισε η Ντόλυ στ' αυτί μου περνώντας δίπλα μου.

«Αν προλάβεις...» μουρμούρισα.

Μείναμε οι δυο μας. Ο Πασχάλης μπήκε ανάμεσά μας κι άρχισε πάλι να κλαψουρίζει. Μου φάνηκε σαν υποβόλεας του δικού μου παράπονου. Εγώ όμως είχα χάσει τα λόγια μου. Ο παλιός μου εαυτός δεν έβρισκε απολύτως τίποτα καινούριο να πει.

«Γάμε με τη μαμά για ψώνια», είπε αδιάφορα για να σπάσει τη σιωπή.

Κούνησα το κεφάλι μου αμήχανα.

«Καλά περνάς;» με ρώτησε με υπερβολικά σοβαρό ύφος σαν να μου υπενθύμιζε ότι όφειλα την απολογία μου.

«Καλά...» είπα ανόρεχτα κι ένιωσα την έρημο ανάμεσά μας να μεγαλώνει.

«Πρέπει να πηγαίνω... τα λέμε», είπε, πιο γλυκά αυτή τη φορά.

«Σκέφτηκες τίποτα για μας;» πέταξα σαν να το είχα θυμηθεί την τελευταία στιγμή.

«Δεν είπαμε να μη με πιέσεις;» δυσανασχέτησε.

Έφυγα χωρίς να κοιτάξω πίσω, με βήμα τόσο νευρικό που γινόταν όλο και πιο γρήγορο σαν ν' αγωνιζόμουν για κάποιο φανταστικό έπαθλο. Ήθελα πραγματικά να είμαι με τη Μάρη ή δεν άντεχα την απόρριψη; Μήπως τελικά μου άρεσε η καινούρια μου ζωή; Είναι σπουδαίο ν' απαλλαγείς απ' τη βαριά υποχρέωση ν' αγαπάς κάποιον, ν' αφήσεις τη συναισθηματική σου ύπαρξη να πετάξει ελεύθερη έξω απ' το κλουβί της συνύπαρξης. Η μοναξιά όμως δεν έχει μπέσα. Μπορεί τη μια στιγμή να σε αποθεώνει

και την άλλη να σε αποκληρώνει. Λίγο πριν φτάσουμε στο σπίτι, κατηγόρησα τη Μάρη που με τη σκληρή εμμονή της στη σιωπή με καταδίκασε σε μια ζωή εφήμερη που δεν προοιωνιζόταν τίποτα για το μέλλον μου.

Ο Κώστας γύρισε το απόγευμα ευδιάθετος. Το βράδυ είχε κλείσει ραντεβού με την Έλενα. Είχε σκοπό να τη φέρει στο σπίτι, κάτι που σήμαινε ότι είχα αναγκαστική έξοδο.

«Δεν υπάρχει τίποτα εδώ μέσα που να τρώγεται, ούτε ένα σιδερικό για ώρα ανάγκης!» εμφανίστηκε απ' την κουζίνα, κραδαίνοντας το ανοιχτήρι για τις κονσέρβες στο ένα χέρι κι ένα πούρο στο άλλο.

Ξαπλωμένος στον καναπέ, τον παρακολουθούσα ωσότου η φάτσα του κρύφτηκε πίσω από ένα σύννεφο γαλάζιου καπνού.

«Θα φτιάξω καφέ», φώναξε.

Σε λίγο άκουσα τον καφέ να χύνεται απ' το μπρίκι μαζί με βρισιές, εξαιρετικά πρωτότυπες. Με χαρακτηριστική καθυστέρηση, ήρθε στο σαλόνι κρατώντας δυο μεγάλες κούπες. Απ' την υπερένταση που είχε εξαιτίας της βραδινής συνάντησης, άρχισε να μιλάει ακατάπαυστα για τις γυναίκες της ζωής του. Ανάμεσα στις κουβέντες, εκεί που η ενθουσιώδης αφήγηση του Κώστα δεν έκανε την απουσία της προσοχής μου αισθητή, έκανα βιαστικές επισκέψεις στα ερείπια του παρελθόντος.

«Την Όλγα την παντρεύτηκα γιατί έκανε καλό σεξ», τον άκουσα να λέει κάποια στιγμή.

«Ένας αρχαίος Έλληνας φιλόσοφος είχε πει ότι το να παντρευτείς για το σεξ είναι σαν να ταξιδεύεις με το αεροπλάνο για να πίνεις τσάμπα καφέ», είπα και τεντώθηκα στον καναπέ χαμογελώντας.

Ο Κώστας με κοίταξε σκεφτικός.

«Μα έπιναν τότε καφέ;» με ρώτησε με προσποιητή απορία.

Τη στιγμή εκείνη συνειδητοποίησα ότι στην καινούρια μου ζωή ένα πικρό γέλιο απλωνόταν πάνω από κάθε ήχο της καθημερινότητας. Ζούσα μια εποχή ξένοιαστης δυστυχίας.

Το βράδυ έφυγα νωρίς. Είχα αποφασίσει να επισκεφτώ τον πατέρα μου και να γαληνέψω με τις αναμνήσεις της μάνας μου. Τον βρήκα να κάθεται στο σαλόνι με την Καμίλα. Της κρατούσε σφιχτά το χέρι.

«Παιδί μου, θέλω να σου ανακοινώσω ότι με την Καμίλα αποφασίσαμε να παντρευτούμε», μου είπε μ' ένα ύφος φοβισμένου παιδιού που το 'πιασαν επ' αυτοφώρω να βάζει δάχτυλο στο βάζο με το γλυκό.

«Εγώ αγαπώ πατέρα σου και κάνω τα πάντα για κείνο», είπε η γκαμήλα με υπερβολική συστολή χωρίς να σηκώσει το βλέμμα της απ' το χαλί.

Τους κοιτούσα για ώρα ανέκφραστος ώσπου ένιωσα έντονη εξάντληση απ' την προσπάθειά μου να βρω κάτι να πω. Το μυαλό μου ταξίδεψε σ' εκείνα τα ανέμελα νεανικά χρόνια που τα γηρατειά ήταν κάτι τόσο ξένο όσο

κι ο θάνατος. Θυμήθηκα τον πατέρα μου νέο και τώρα τον έβλεπα μπροστά μου γερασμένο, ανήμπορο αλλά και μέλλοντα γαμπρό. Χωρίς αμφιβολία ήμουν δέσμιος μιας μοίρας παράλογης. Δεν είναι δα κι η πιο φυσιολογική εξέλιξη στη ζωή την ώρα που εσύ χωρίζεις ο πατέρας σου να παντρεύεται. Ξαφνικά σκέφτηκα τη μάνα μου. Μια σπίθα οργής που άναψε μέσα μου η υπεράσπιση της μνήμης της έσβησε στο ανόητο χαμόγελο ευτυχίας του πατέρα μου. Μήπως κι εγώ στη σχέση μου με τη Μάρη δεν έψαχνα ένα ηθελημένο ψέμα επιβίωσης;

«Πότε με το καλό;» ρώτησα τελικά ξεψυχησμένα.

«Λέμε μετά το Πάσχα, για να έρθουν και τα παιδιά της. Η Καμίλα έχασε τον άντρα της κι έχει στην Πολωνία δυο αγόρια μέχρι και πάνω», είπε ο πατέρας μου.

Η χαμηλοβλεπούσα κούνησε το κεφάλι της συγκαταβατικά.

«Φα κάνουμε γάμο στο εφορία πατέρα σου», πετάχτηκε η μέλλουσα νύφη.

«Στην εφορία;» ρώτησα με απορία.

Την πουτάνα, πάει το ρετιρέ!

«Στην ενορία, γλυκιά μου», τη διόρθωσε ο πατέρας μου.

«Συγκνώμη ντεν ξέρει καλό ελληνικά», είπε η μαμά κοκκινίζοντας.

Μωρέ ξέρει καλά τι λέει, σκέφτηκα. Πάει το πατρικό. Μας το έφαγε ο Μπόλεκ και ο Λόλεκ.

Φεύγοντας ο πατέρας μου μ' αγκάλιασε ανακουφισμένος. Ένωσα ένα περίεργο σφίξιμο στο στήθος μου. Η

φευγαλέα σκέψη ενός τελευταίου και οριστικού αποχαιρετισμού με τάραξε.

«Μην ανησυχείς, γιε μου, η Καμίλα είναι πολύ καλή, με φροντίζει, είναι γλυκομίλητη...» είπε ο πατέρας μου που διαισθάνθηκε την ανησυχία μου.

«Ναι, έχω πολύ γκλυκό στόμιο», συμπλήρωσε εκείνη χαζογελώντας.

Α, ρε πατέρα, τι τα ήθελες τα στόμια σ' αυτή την ηλικία;

Βγήκα στο δρόμο κι άρχισα να περπατάω σκεφτικός. Μπροστά η καύτρα του τσιγάρου, φανάρι ενοχλητικό στην άκρη του ματιού, και πίσω δυο χείλια σφραγισμένα μη τυχόν βγει μαζί με τον καπνό και το παράπονο που γέμιζε το στόμα μου. Ανηφόρισα στην Πατησίων. Μια ψηλή όμορφη μαύρη με ξανθά κοτσιδάκια με πλησίασε.

«Βουβουζέλα δέκα ευρώ», μου είπε γελώντας προκλητικά.

«Τι πράμα;» ρώτησα αφηρημένος.

«Βουβουζέλα δέκα ευρώ», είπε πιο δυνατά και μου έκλεισε το μάτι.

Πο πο! μας έπιασαν κορόιδο για τα καλά. *Τσάμπα το δίνουμε το σπίτι*, σκέφτηκα. Κάνοντας έναν πρόχειρο υπολογισμό, το πατρικό μου κόστιζε στο πεζοδρόμιο γύρω στις οκτώ χιλιάδες βουβουζέλες. Ο πατέρας δεν προλάβαινε με τίποτα ν' αποζημιωθεί σ' αυτή τη ζωή. Λες να είχε δίκιο ο Κώστας; Οι γυναίκες μισούν τις πουτάνες γιατί ρίχνουν στην αγορά την τιμή του πηδήματος, μου έλεγε ένα μεσημέρι.

Μπροστά στην παλιά ψησταριά του Μαρτίνη θυμήθηκα ότι είχα δυο μέρες να φάω. Πήρα τρία σουβλάκια στο χέρι και μια κρυωμένη μπίρα και κάθισα στην πλατεία του Αγίου Λουκά. Έχει και τα καλά της η εργένικη ζωή, σκέφτηκα μασουλώντας απολαυστικά ένα ζουμερό κομμάτι κορινό. Συνειδητοποίησα ότι δεν είχα επιθυμήσει καθόλου το σπιτικό φαγητό. Άλλωστε η Μάρη είχε αλλάξει πολύ τον τελευταίο καιρό: κυρία στο κρεβάτι και πουτάνα στην κουζίνα. Ο ήχος του κινητού διέκοψε το υπαίθριο δείπνο μου. Ήταν ο Κώστας.

«Πού είσαι;» με ρώτησε.

«Στο δρόμο», απάντησα μπουκωμένος.

«Άντε, έλα να πιούμε κανένα ποτό, είμαι μόνος», είπε κι έκλεισε το τηλέφωνο.

Μάλλον κάτι είχε πάει στραβά με τη μικρή Ελένη.

Όταν μπήκα στο σπίτι, ο Κώστας κάπνιζε ένα τεράστιο πούρο. Παρόλο που η μπαλκονόπορτα ήταν μισάνοικτη, η ατμόσφαιρα ήταν αποπνικτική μέχρι δακρύων. Ο Πασχάλης είχε ξαπλώσει στην άκρη της βεράντας και είχε πιάσει την κουβέντα με το σκύλο του διπλανού διαμερίσματος πίσω απ' το διαχωριστικό τζάμι. Ήταν ο καινούριος φίλος του, ένας καστανός αλητάκος που άκουγε στο όνομα Προδότης. Η αφεντικίνα του ήταν μια εντυπωσιακή γκόμενα, ξινή κι ακατάδεκτη. Ένα πρωί που της χτύπησα το κουδούνι για να ζητήσω λίγη ζάχαρη μου είπε: «Έχω γκόμενο» και μου 'κλεισε την πόρτα στα μούτρα.

Έβαλα ένα ουίσκι και κάθισα στον καναπέ. Ο Κώστας έβλεπε ειδήσεις αμίλητος. Τα οικονομικά στοιχεία παρουσιάζονταν ακόμα πιο αποθαρρυντικά. Το μέλλον της χώρας διαγραφόταν ζοφερό λόγω έλλειψης χρημάτων και πλεονάσματος κλεφτών.

«Έλα, λέγε, πώς περάσατε;» ρώτησα μετά από ώρα όταν κατάλαβα ότι ο κίνδυνος να ξημερωθούμε στον καναπέ ήταν ορατός.

«Την πήγα στο Αρχοντικό του Σαράντη να φάμε δυο φιλέτα...» είπε κομπιάζοντας.

«Ωραία!»

«Και μετά την έφερα εδώ...» αναστέναξε.

«Τέλεια!... Και μετά;»

«Έφαγα κλήση για υπερβολική ταχύτητα», είπε θλιμμένος.

«Ε... εντάξει, ρε μαλάκα, συμβαίνουν αυτά!» τον καθησύχασα. «Μετά, δεν ήσουν πιο προσεκτικός;»

«Μετά, δεν έπαιρνε μπροστά...»

Παρά τις φιλότιμες προσπάθειές μου, δεν τα κατάφερα. Μ' έπιασε ένας παροξυσμός γέλιου που επιδεινωνόταν ραγδαία καθώς κοιτούσα την έκφρασή του.

«Τουλάχιστον το φιλέτο ήταν καλό;» ρώτησα με δάκρυα στα μάτια όταν άρχισα να συνέρχομαι.

«Όχι... Το είχα παραγγείλει μέτριο».

Χωρίς να συμβεί τίποτα το συνταρακτικό, φτάσαμε στη Μεγάλη Εβδομάδα. Ο Κώστας απολάμβανε τη δεκαπεν-

θήμερη άδειά του. Είχε αποκαταστήσει τη φήμη του ως εραστή στην Έλενα και περνούσε πολλές ώρες μαζί της. Η πόλη ετοιμαζόταν για το Πάσχα κι εγώ σικαινόμουν την υποκριτική διάθεση των εθιμοτυπικών διασκεδάσεων. Ο πατέρας μου ετοιμαζόταν να ντυθεί γαμπρός και η Καμίλα με είχε καλέσει την Ανάσταση να φάμε λαχανοντολμάδες, γκούλας με πολωνέζικες τηγανίτες και να πιούμε σπιτική βότκα. Με τον Κώστα βρισκόμασταν σχεδόν κάθε βράδυ στο Barcode και καθόμασταν μέχρι τα χαράματα. Εκείνος πρόσεχε το κορίτσι του κι εγώ φλέρταρα με την Άννα. Μετά χανόταν όλη τη μέρα στο σπίτι της Έλενας.

Το απομεσήμερο που ξυπνούσα μ' έβγαζε βόλτα ο Πασχάλης στη Φωκίωνος Νέγρη. Τις περισσότερες φορές συναντούσαμε τον Προδότη με την περίεργη αφεντικίνα του. Στο δυνατό φως του ανοιξιάτικου ήλιου ήταν πολύ όμορφη. Όμορφη κι ακατάδεκτη. Είχαμε ανταλλάξει ελάχιστες κουβέντες. Είχε το γνωστό υφάκι «χάρηκα πολύ που με γνώρισες» της φαντασμένης γκόμενας.

Το Μεγάλο Σάββατο το απόγευμα ετοιμάστηκα να πάω στον πατέρα μου. Ο Κώστας ήταν εκδρομή με την Έλενα στο Ναύπλιο. Πριν φύγω, έβγαλα τον Πασχάλη στη Φωκίωνος να πάρει τον αέρα του. Δεν κυκλοφορούσε ψυχή. Λιγοστοί μοναχικοί πελάτες, με το βλέμμα χαμένο σε ταξίδια του μυαλού, κάθονταν στα καφέ του πεζόδρομου κάτω από λάμπες που ακνόφεγγαν στο τελευταίο φως της μέρας. Μου φαίνονταν όλοι θλιμμένοι σαν να πεν-

θούσαν για τη μοναξιά τους, ξενιτεμένοι στην πόλη του χαμένου διπλανού.

Σε λίγο εμφανίστηκε στο πάρκο κι ο Προδότης με την όμορφη γειτόνισσα. Ο Πασχάλης με τραβούσε προς το μέρος τους. Όλοι κουνούσαμε την ουρά μας, εκτός απ' αυτήν.

«Καλή Ανάσταση», είπα με το γιορτινό μου χαμόγελο.

«Χρόνια πολλά», μου είπε αδιάφορα.

«Δεν έφυγες για Πάσχα;» επέμεινα.

«Όχι», είπε ενοχλημένα και τράβηξε τον Προδότη για να φύγει.

Την έβλεπα που απομακρυνόταν και τότε θυμήθηκα τον Κώστα που ξεκινούσε πάντα την περιγραφή μιας γυναίκας απ' τα οπίσθια. Στη συγκεκριμένη περίπτωση άξιζαν πραγματικά να έχουν τα πρωτεία. Πριν χαθεί στη γωνία, ευχήθηκα να πάει να γαμηθεί και ειρήνη ημίν.

Ο πατέρας πήγε με τη μνηστή του στην Ανάσταση κι εγώ κάθισα στο σπίτι και μαζί με τη θεία Νταγκμάρα, την αδερφή της μέλλουσας μητέρας μου, έπινα μια εξαιρετική βότκα απ' τις καλύτερες που κυκλοφορούσαν στην πολωνική παροικία των Κάτω Πατησίων, όπως μου εκμυστηρεύτηκε. Τα γιορτινά πιάτα της Καμίλα ήταν θεϊκά γιατί μόνο ο Θεός ήξερε τι είχαν μέσα. Ο πατέρας μου, με δάκρυα στα μάτια, παραλίγο ν' αφήσει την τελευταία του πνοή πάνω στους καυτερούς ντολμάδες με το ξινολάχανο. Η θεία γομάρα που είχε γίνει φέσι, έκανε μόστρα τα βυζιά της και παπάρες στη σάλτσα του γκούλας που είχε

το χρώμα της σκουριάς. Όταν το δοκίμασα, επιβεβαιώθηκε η υποψία μου ότι η μητέρα μου μαγείρευε με αγνά δομικά υλικά.

«Ντοκιμάστε και ζαρκάντι! Έστειλε ξάντερφος κυνηγός από Βρότσλαφ», είπε η Καμίλα και σηκώθηκε να μας σερβίρει.

«Μα πώς μπορείτε και το τρώτε;» είπα με απέχθεια και σκέφτηκα ένα ζαρκάδι να τρέχει περήφανο στο δάσος.

«Αν Φεός ντεν ήφελε να τρώμε ζαρκάντι ντεν φα το έφτιανε από κρέας», πετάχτηκε η θεία γομάρα και τραντάχτηκε απ' το γέλιο.

Το βασανιστήριο του πασχαλινού τραπέζιού που ζούσα θα μπορούσε να κάνει σκληρούς εγκληματίες να ομολογήσουν και πρωτοκλασάτους αγίους ν' απαρνηθούν την πίστη τους στο άψε σβήσε. Δεν άντεξα άλλο. Σηκώθηκα σκυφτός απ' το βάρος που ένιωθα ήδη στο στομάχι μου, τους ευχαρίστησα για το υπέροχο δείπνο κι έφυγα ανακουφισμένος απ' τη «φωλιά του κούκου».

Οδηγούσα στους έρημους δρόμους και παράδερνα σε μια ταραγμένη θάλασσα σκέψεων χωρίς συγκεκριμένη ρότα. Βγήκα στην άδεια εθνική οδό κι άνοιξα τα παράθυρα να με συνεφέρει το δροσερό αεράκι. Άκουσα τον ήχο του κινητού μου. Είχα μήνυμα απ' τη Μάρη. Μου έγγραφε ότι θυμόταν το περσινό Πάσχα που είχαμε περάσει μαζί στην Ύδρα κι ότι με είχε επιθυμήσει. Ένιωσα μια τρομερή αγαλλίαση που της έλειπα. Εκείνη τη στιγμή δεν ήξερα αν

ήταν επειδή την ήθελα ή επειδή ικανοποιούσε τον εγωισμό μου. Δεν υπήρχε λόγος να μπω σε λεπτομέρειες. Το πολύ πολύ να ήμουν ένας ακόμα στη μακριά λίστα των ξεπουλημένων στο εαυτό τους. Πάτησα το γκάζι, έβαλα το «Love Me Two Times» με τους Aerosmith κι άρχισα να τραγουδάω.

Love me two times, baby, love me twice today,
love me two times, girl, I'm goin' away.
Love me two times, girl...

Σε μια μεγάλη πορτοκαλιά φωτεινή επιγραφή πάνω απ' το δρόμο η τροχαία ευχόταν *Καλή Ανάσταση* στους απρόσεκτους οδηγούς...